

Concept

Cuibul, locuința și cubul - cu rolul de constructor de spații, constituie elemente care alcătuiesc în relație cu artistul identități multiple. *CU(I)B* reprezintă, așadar, o metaforă, dar una care se constituie în cadrul expoziției ca ansamblu de corpuri și corp unitar în sine.

Una dintre problemele majore ale societății contemporane este lipsa sentimentului de apartenență, necunoașterea originii și a istoriei personale. Rădăcinile noastre nu se află numai în locul unde ne-am născut ci și în cele din care au pornit strămoșii noștri. Cunoașterea acestora duce către adevărata înțelegere individuală. Prezenta căutare continuă a căminului este de înțeles, luând în considerare lumea actuală în care haosul a devenit cotidian. Este strigătul după rădăcini și după stabilitate într-un univers care pare să se dezintegreze.

Într-o societate actuală definită de flexibilitatea și maleabilitatea specifică globalizării uităm mereu să revenim "acasă". Omul modern este întruchiparea *perpetuumului mobile*, mereu în mișcare, mereu în căutare de alte locuri, alți oameni, de alte senzații și alte stări.

Se stabilește, prin intermediul lucrărilor alese și a temei, o legătură a omului cu natura. Fiecare om are un edificiu al său; tot așa cum păsările își construiesc cuiburi, omul clădește raportându-se la sine. Spațiul locuibil este definit de cel care se retrage în el; cochilia are forma melcului, cuibul adăpostește oul, apartamentele și casele oamenii, iar atelierul este spațiul destinat cu precădere artistului. Fiecare spațiu este personalizat de demersul fiecărei ființe în cadrul conflictului dintre existență și cunoaștere. La fel cum Gaston Bachelard consideră cuibul ca purtător al unei *poetici a spațiului* prin intermediul căruia putem observa identitatea artistului mediată de spațiul său în care fie locuiește, fie creează, tot așa și opera de artă stă ca reprezentantă a unui spațiu în desfășurare.

Expoziția *CU(I)B* ne aduce aminte de cămin, de cuib, de spațiul personal pe care îți lași amprenta. Cu toate că în mileniul al III-lea suntem înconjurați de spații cubice, artificiale, natura reușește mereu să revină în mijlocul acestor aglomerări. Lucrările din cadrul expoziției pun în contrast tocmai această artificialitate modernă a disfuncționalei societăți a funcționalului, a răcelii și alienării din cadrul spațiului de locuire cubicul cu organicul unei împletituri de ramuri dintr-un cuib, a căldurii căminului. Cuibul ca loc de origine al vieții, ca receptacol al acesteia în mijlocul naturii curbe, lipsită de muchii a vitalului.

Omul și edificiul se găsesc într-o conexiune continuă pentru ca actul de refugiu să se realizeze în modul cel mai plăcut posibil. Astfel, spațiul de expunere devine un refugiu pentru scurt timp al unor spații desfășurate în diferite moduri și diferite tehnici de către studenții de la diferite secții din cadrul FAD. Fiecare loc are o identitate a sa, constituită în corelație cu cel care însuflețește locul, cel care îl locuiește, defapt.